tôi, ông Tư Râu nói cám ơn tôi với dòng lệ và sự lo lắng.

Không biết tôi chở ông về văn phòng làm gì đây, viễn ảnh hành khất đen tối đang ám ảnh tâm tư. Ông khóc thành tiếng, cây cột đèn trước cửa HKVN quen thuộc hằng ngày, mái hiên chợ Bến Thành những trưa hè nắng cháy da, hay gầm cầu chữ Y trong những đêm cô độc lạnh buốt xương nằm nhìn đếm trăng sao... Tôi chia sẻ cùng ông và muốn ông Tư Râu nhờ dòng lệ tuôn ra cho hết tất cả tâm tư thầm kín đau khổ của mảnh đời vô vọng hành khất ngày qua để không còn đọng lại trong tiềm thức dù rằng chỉ một mảnh nhỏ bụi khổ đau của ngày qua... Để ông Tư Râu sống trọn đầy nghị lực mà ông đang phải bươn bả nhào vô chấp nhận đương đầu với cuộc sống mới trong tương lai...

Xe cũng vừa đến, thấy ông Hai đang quét dọn hàng ba trước cửa hãng Hàng Không Việt Nam. Ông Hai theo chân tôi và ông Tư Râu lên văn phòng, hai người rối rít hỏi thăm nhau, vào đến phòng khách ông Tư Râu đã thấy balô của ông đã có sẵn đó và cái vali nằm kế bên cùng ghế bố và chiếc mùng quân đội mà ông đã quen thuộc. Ông tư Râu hết nhìn tôi rồi đến ông Hai như tìm hiểu việc gì xảy ra đây cho cuộc đời ông trong tương lai? Thấy ông Hai và tôi cười vui, ông Tư Râu cũng cười với những giọt nước mắt lưng tròng và sự lo lắng thấm kín.

- Ngồi xuống ghế đi ông Tư Râu, ông xem lại balô coi còn đủ đồ như trước khi ông đi chữa bệnh không?

Ông Tư Râu nói một câu đầy ân nghĩa:

- Thưa ông Phó và ông Hai, tôi không xem lại và tôi chắc chắn đồ của tôi còn đủ và có thêm một tình thương vô bờ bến mà ông Phó và ông Hai dành cho tôi trong những ngày qua, lúc tôi được chữa bệnh.

Với cử chỉ lanh lẹ ông Tư Râu móc túi lấy cái bóp ra, lấy hai ngàn hai trăm đồng trả lại cho tôi.

- Ông Tư Râu ơi, giữ đó đi hôm nào về xây mồ mả cho vợ con. Đây ông Tư Râu nghe kỹ, những gì tôi dư định cho cuộc sống trong tương lai, nếu ông Tư Râu thấy không vừa lòng thì cho tôi biết để tôi lo liệu sau. Bây giờ về phần chỗ ở, ông Hai cho ông Tư Râu về ở chung trong ba tháng đầu không lấy tiền sau đó rồi sẽ tính sau. Công việc làm tôi đã lo xong rồi, cho ông Tư Râu vào làm với hãng Hàng Không Việt Nam trong nghề phụ bếp ở Tân Sơn Nhứt. Nhà ông Hai cũng ở gần đó, đi làm rất tiện lợi, như vậy ông Tư cho biết ý kiến ra sao?

Vừa nghe tới đó ông Tư Râu oà lên tiếng khóc trong sung sướng và nói:

- Tôi không biết nói gì hơn ngoài hai tiếng cám ơn từ đáy con tim. Những gì ông Phó và ông Hai đã chỉ bảo, tôi xin nhận với tất cả lòng hân hoan thành thật và sự vui mừng ngoài sự tưởng tượng của đời tôi.

Ông Hai mở vali ra, chỉ tất cả quần áo đồ dùng trong đó là của ông Tư Râu, cả mùng mền và chiếc ghế bố nữa đó. Tôi bảo ông Hai dẫn ông Tư Râu xuống văn phòng ông Chỉnh chánh sở nhân viên làm giấy tờ vào làm HKVN. Ngày mai, ông Hai chở giúp ông Tư Râu lên trình diện phần sở sản xuất phần cơm cho các phi vụ đường xa và ngoại quốc ở Tân Sơn Nhứt để bắt đầu cuộc sống mới.

Năm giờ chiều, văn phòng đóng cửa nhân viên ra về, tôi vừa xuống cửa cầu thang, nhìn thấy ông Chỉnh chở trên xe giúp ông Tư Râu chiếc vali, ghế bố và mùng. Còn ông Hai chở ông Tư Râu trên xe Mobilette trực chỉ hướng về Trương Minh Giảng, nhà ông Chỉnh và ông Hai gần bên nhau. Trên đường về với vợ con tôi cảm thấy lòng khoan khoái vô ngần, vì sự đau khổ thầm kín của đời người phi công khu trục được giải tỏa một phần nào. Khi nhìn hình ảnh ông Tư Râu ngày hôm nay đi đứng bình thường, sức khoẻ khả quan không còn dấu vết của ông già hành khất khổ đau vì bệnh tật, khập khểnh lê từng bước chân đi lần vào con đường cuối nhỏ hẹp của định mệnh quá khắt khe dành cho ông Tư Râu.

Tháng sau tôi chở ông Tư Râu đi khám bệnh lại và được bác sĩ Newman cho biết tình trang sức khỏe ông Tư Râu rất khả quan nhưng về sau coi chừng nhắc nhở ông để ý cánh tay phải vì vết thương ăn sâu nên coi chừng bị mục xương. Chiều đó về tôi được ông Chỉnh báo cho biết, giấy cảnh sát đòi ông Tư Râu ngày mai trình diện tại bót đô thành đường Trần Hưng Đạo về vấn đề vì trùng tên sao đó và khai không đúng lý lịch là vợ chết, trong việc kiểm tra an ninh cho nhân viên vào làm ở Hàng Không Việt Nam. Sau khi đi trình diện cảnh sát xong ông Chỉnh chở ông Tư Râu về văn phòng gặp tôi, báo cho tôi biết vì cảnh sát đã truy tầm ông Tư Râu trong gần một năm nay mà không tìm ra tung tích. Trong cuộc hành quân càn quét của quân đội VNCH vào mật khu VC ở tỉnh Trà Vinh quận Trà Cú có bắt được nhiều người trong đó có một ngươi đàn bà hiện đang nhốt ở khám tỉnh đường Trà Vinh chờ điều tra và kiểm chứng. Khai tên Đào Thị Nở là vợ của ông Châu Văn Tư làm xã trưởng Mé Láng bị việt cộng bắt lùa đi để dùng làm chị nấu ăn (chị nuôi) sau cuộc tấn công vào Mé Láng tháng giêng năm 1962. Ông Tư Râu đã chứng minh được mình là xã trưởng ở làng Mé Láng nhờ tờ giấy chứng nhận của ông cựu quận trưởng và thẻ kiểm tra mà ông Tư Râu còn cất giữ. Nên cảnh sát cho hai tuần lễ gia hạn để ông Tư Râu trở về Trà Vinh gặp người đàn bà khai là vợ, để kiểm chứng có đúng